

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **BMKco, s.r.o.**
sídlem Kvítkovická 1533, Napajedla
zastoupen Mgr. Markétou Vojtáškovou, advokátkou
sídlem Kvítková 124, Zlín

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 13911-2/2018-900000-317 ze dne 24.4.2018

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel č.j. 13911-2/2018-900000-317 ze dne 24.4.2018 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9800 Kč k rukám Mgr. Markéty Vojtáškové, advokátky, sídlem Kvítková 124, Zlín, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. 13911-2/2018-900000-317 ze dne 24.4.2018, kterým změnil výrok dodatečného platebního výměru Celního úřadu pro Zlínský kraj č.j. 24879/2017-640000-51 ze dne 26.6.2017, tak, že do něj vložil text „§ 265 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném v okamžiku vzniku celního dluhu“; ve zbytku odvolání zamítl a potvrdil dodatečný platební výměr, kterým bylo žalobci na základě výsledku daňové kontroly, provedené formou kontroly po propuštění zboží evidované pod č. NK0009/17/640501, doměřeno clo ve výši 478 013 Kč, a to ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou rozhodnutím v celním řízení MRN 14CZ64000010W4YKX7 ze dne 27.6.2014, kterým bylo propuštěno zboží do celního režimu propuštění do volného oběhu a částkou cla nově stanovenou, a to podle čl. 29, čl. 102 odst. 3, čl. 105 odst. 3 celního kodexu Unie a se zřetelem na čl. 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 a čl. 221 odst. 4 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění účinném v okamžiku vzniku celního dluhu, a s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, EURATOM) č. 883/2013 ze dne 11. září 2013 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom) č. 1074/1999, dále nařízení Rady (ES) č. 515/97 ze dne 13. března 1997 o vzájemné pomoci mezi správními orgány členských států a jejich spolupráci s Komisí k zajištění řádného používání celních a zemědělských předpisů, ve znění pozdějších předpisů a dále nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, ze dne 26. ledna 2009, ve znění prováděcího nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4. října 2012, kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

2. Žalobce má především za to, že žalovaný nesprávně vyložil prováděcí nařízení Komise (EU) 2016/278 ze dne 26. února 2016 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „nařízení 2016/278“), kterým byla zrušena antidumpingová cla na dovoz spojovacích prostředků pocházejících z Čínské lidové republiky ukládaná dle nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení č. 91/2009“). S ohledem na to pak žalovaný nesprávně aplikoval zrušené nařízení č. 91/2009, dle kterého již v době jeho neúčinnosti bylo zahájeno doměřovací řízení a také doměřeno antidumpingové clo.
3. Žalovaný dle názoru žalobce dále dospěl k nesprávnému závěru ohledně délky prekluze, neboť aplikoval čl. 221 odst. 4 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992,

kterým se vydává celní kodex Společenství, a § 265 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon. Podle žalobce prekluzivní lhůta k vyměření nebo dodatečnému vyměření cla marně uplynula dnem 11.6.2017 a tímto dnem zaniklo celnímu úřadu právo dodatečně clo vyměřit.

4. Dále žalobce namítá, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, neboť nezajistil úřední překlad do českého jazyka celé zprávy OLAF včetně všech jejích příloh, čímž žalobci jako účastníku řízení znemožnil se s podklady rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Žalobce nadto zprávu OLAF nepovažuje za dostatečný podklad pro rozhodnutí, neboť neobsahuje konkrétní a jasné závěry, na základě kterých by bylo možné přistoupit k doměření dovozního cla. Mimo to se jedná o zprávu předběžnou, která nemůže být „zákonným důkazem“. Dle názoru žalobce tak ze správního spisu neplyne, že by zboží dovezené žalobcem bylo skutečně původem z Číny, tj. bylo v Číně vyrobeno – naopak ceny dovezeného zboží odpovídaly cenám v České republice a nejsou tedy dumpingové, což žalobce v řízení dokládal.
5. V návaznosti na uvedené žalobce namítá, že napadené rozhodnutí, resp. doměření dovozního cla je toliko sankcí vůči němu, která má rdousící efekt.
6. Žalobce dále namítá porušení zásady předvídatelnosti tím, že žalovaný učinil závěr o původu zboží v rozporu s osvědčením o původu zboží. V praxi žalobce přitom žalovaný takto ještě nepostupoval.
7. Konečně žalobce namítá porušení zásady legitimního očekávání, neboť žalovaný ve skutkově i právně totožné věci rozhodl odlišně. V souvislosti s tím žalobce odkazuje na rozhodnutí Generálního ředitelství cel č.j. 31112-4/2015-900000-304.4 ze dne 6.8.2015.
8. Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

9. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.); rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Nejprve soud přistoupil k vypořádání žalobní námitky, kterou žalobce s odkazem na nařízení 2016/278 brojil proti neoprávněnému vedení řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo.
13. Podle čl. 1 nařízení 2016/278 konečné antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli, jiných než z nerezavějící oceli, tj. vrutů do dřeva (kromě vrtulí do pražců), závitořezných šroubů, ostatních šroubů a svorníků s hlavou (též s jejich

maticemi nebo podložkami, ale kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložek, v současnosti kódů KN 7318 12 90, 7318 14 91, 7318 14 99, 7318 15 59, 7318 15 69, 7318 15 81, 7318 15 89, ex 7318 15 90, ex 7318 21 00 a ex 7318 22 00 (kódy TARIC 7318 15 90 21, 7318 15 90 29, 7318 15 90 71, 7318 15 90 79, 7318 15 90 91, 7318 15 90 98, 7318 21 00 31, 7318 21 00 39, 7318 21 00 95, 7318 21 00 98, 7318 22 00 31, 7318 22 00 39, 7318 22 00 95 a 7318 22 00 98) a pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířené na dovoz zasílaný z Malajsie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Malajsie, se zrušuje a řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje.

14. V souladu s čl. 2 citovaného nařízení nabývá zrušení antidumpingového cla uvedeného v čl. 1 účinku dnem vstupu tohoto nařízení v platnost a není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem.
15. Nařízení 2016/278 vstoupilo v platnost a účinnost dne 28.2.2016, o čemž není mezi stranami sporu.
16. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobci bylo rozhodnutím celního úřadu ev.č. MRN 14CZ64000010W4YKX7 ze dne 27. 6. 2014, vyměřeno za dovoz předmětného zboží dovozní clo. Na základě provedené kontroly po propuštění zboží zahájené dne 19.3.2017 bylo následně žalobci dodatečným platebním výměrem č.j. 24879/2017-640000-51 ze dne 26.6.2017 mimo jiné s odkazem na nařízení Rady (ES) č. 91/2009 doměřeno konečné antidumpingové clo.
17. V posuzované věci tak došlo ke zrušení antidumpingového cla na předmětné zboží nařízením 2016/278 před zahájením doměřovacího řízení, v rámci něhož byl dodatečný platební výměr vydán. Podle čl. 1 nařízení 2016/287 se řízení týkající se tohoto dovozu zastavují. Ukládá-li citované ustanovení celním orgánům zastavit probíhající řízení týkající se dovozu předmětných výrobků, pak jistě není možné, aby celní orgány zahajovaly nová řízení týkající se dovozu předmětných výrobků po nabytí účinnosti nařízení 2016/278; opačný závěr by šel zcela proti účelu citovaného nařízení.
18. Z dikce citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že žalovaný, resp. celní úřad měl řízení o doměření konečného antidumpingového cla žalobci zastavit, resp. jej vůbec neměl zahajovat (shodně se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku č.j. 62 Af 6/2017-57 ze dne 7.11.2018).
19. Na tomto závěru ničeho nemění ani názor žalovaného, že k doměření konečného antidumpingového cla mohly celní orgány přistoupit i v době účinnosti nařízení 2016/278, protože žalobci bylo doměřeno clo, které mu mělo být vyměřeno již rozhodnutím v celním řízení podle tehdy platných a účinných právních norem. Tento názor žalovaného totiž nelze považovat za správný, resp. souladný s nařízením 2016/278. Nařízení totiž nerozlišuje řízení vyměřovací a doměřovací. Probíhající řízení, která mají být podle tohoto nařízení zastavena, a řízení, která *pro futuro* nemají být celními orgány vůbec zahajována, vymezuje prostřednictvím jejich předmětu (dovozu v něm vypočtených výrobků). V posuzované věci byl předmětem řízení dovoz nařízením 2016/278 označeného zboží a doměření konečného antidumpingového cla na něj. Řízení tak nemělo být celním úřadem vůbec zahájeno bez ohledu na to, zda se jednalo o vyměřovací nebo doměřovací řízení či zda doměřované clo mělo být vyměřeno před vstupem nařízení 2016/287 v platnost. Naopak jedinou rozhodující skutečností je to, že řízení o dovozu předmětného zboží bylo

zahájeno a probíhalo po vstupu nařízení 2016/278 v platnost a účinnost. Tak tomu v daném případě také bylo.

20. Vzhledem k tomu, že zdejší soud přisvědčil této námitce žalobce, není za daných okolností namístě dále vypořádávat další žalobní námitky. Zdejší soud tak uzavírá, že celní úřad pochybil, pokud podle nařízení 2016/287 řízení o doměření konečného antidumpingového cla žalobci zahájil a v něm rozhodl. Žaloba je tedy důvodná a zdejší soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

21. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
22. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za dva úkony právní služby po 3100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 9 800 Kč k rukám zástupkyně žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 12. prosince 2019

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.